

ПРЕЦЕЊИВАЊЕ ШИПТАРСКЕ СНАГЕ КАО ЕЛЕМЕНТ СПЕЦИЈАЛНОГ РАТА ПРОТИВ СРБИЈЕ

Дуге сенке и кратка памет

Они који су са Шиптарима дуже живели и познају их изблиза, као што је потписник ових редова, веома добро знају да је прича о њиховој снази, вољи и способности обична мистификација. Приглупа пропаганда којој су умногоме кумовали сами Срби, нарочито они кумровачки. Стереотипу о шиптарској части и чврстој беси подсмевају се и сами Шиптари. Слично је и са њиховом вером, као и са обманом да су марљиви радници. Ни један њихов велики подухват у историји није био успешан ако га нису покретали, водили и реализовали моћни странци, од Призренске лиге, преко државе Албаније, до садашњег покушаја да отму Косово. Изван фисовско-мафијашке сфере, њихова способност да организују државу, привреду, производњу, сложеније националне системе, на врло ниском је нивоу. То се одлично види данас на Косову, упркос великој подршци странаца. Какви су Шиптари војници видели се у сваком досадашњем озбиљнијем рату где их је било. У Првом балканском, на пример, издали су Турке и први побегли са фронта, остављајући празно цело лево крило. Године 1998, упркос њиховој бројности и одличној наоружаности, шиптарски отпор српској војсци и полицији реално је трајао једва месец и по дана. Њихова ратничка етика допушта и да заподену борбу, па да се онда сакрију иза сопствених жена и деце, позивајући тобоже на разум и част онога кога су напали и у кога су први пуцали. (...) Шиптаре свакако не треба потцењивати, али ни прецењивати. Зашто онда колонијални режим у Србији константно покушава да свој народ застраши „шиптарским фактором” и да „снагом тог фактора” оправда своју ковертирану велеиздају?

Пише: Дејан Булајић

Борба је једно од главних обележја и својеврсни предзнак живота, услов да се на његовој трпези заузме неупоредиво место и да се учествује у гозби изобиља – слатких и горких плодова. Као и све остало, и она има своја правила која се откривају од малих ногу, од првих дечјих искустава на улици, до озбиљних изазова већ стасалих људи.

Једно од златних правила борбе открива готово магијску димензију страха. Наиме, уколико се неко спрема за напад, било би корисно да противника претходно уплаши, забрине, просто речено да у његове вене утисне дамаре страха, заједно са откуцајима сопственог срца. Међутим, уколико у томе не успе, онда му нема друге него да се узда у своју снагу и да се потруди да сам не упадне у замку коју је припремао супарнику, јер је овај страху одолео.

Велика је то ствар, умети савладати страх – сачувати очи од чудовишних приказа, срце од неповерења у себе самог и душу од рефлекса могућег страдања.

Срби су то умели много пута у својој историји и често су због тога наилазили на искрено поштовање многих који су по свету умели да препознају склад витештва и части.

Никада то није било лако, јер само онај који је навикао да окреће главу од себе самог не зна како је то када „тијело стење под силом душевном, колеба се душа у тијелу”.

О страху би сада могли надуго и нашироко, али неки умнији људи су већ то урадили за сва времена. Боље би било учити се томе како се савладава, јер те поуке никада нису сувишне и што се времена више мењају, то су све актуелније.

Срби знају за страх и много нам је пута био мера мудрости, каткада опомена, још чешће

препрека. Савладавали смо га тиме што смо умели сами себе да бодримо. Храбрили смо једни друге, веровали једни другима, борили се једни за друге и опстајали. Све до данас...

Може ли се рећи да смо се променили, да смо постали равнодушни, или је у питању нешто више од тога, нешто што је простом људском логиком тешко разумети. Нешто што за вољу неког другог, а у име нас самих, неко међу нама чини на штету свих нас.

Како год да јесте, ево сведоци смо да је дошло време да једни друге у страх утерујемо, у немоћ убеђујемо, супарнике величамо и, коначно, брукамо се пред временом и људима.

Увелико, наиме, траје прича да нисмо више дорасли да се за велике циљеве боримо својом снагом. Ако је тако, онда би то требало да значи да више немамо снаге ни да се бранимо и да ће нас неко други, ако будемо довољно добри, поштедети таквих мука. Ако будемо довољно добри...

А, ако не будемо? Онда ћемо се суочити са одмаздом надмоћнијих од нас и ту почиње прича која до мучнине доводи сваког разумног и трезвеног човека међу Србима. Прича која нам показује да нас више не плаше америчким хладним срцем и ватреним оружјем, европским безљуђем, већ „надмоћним” шиптарским профилом.

Тако, све чешће можемо чути еутаназијске анализе о томе како нам са југа прети народ који је у готово сваком погледу јачи од нас и како по сваку цену треба пронаћи начин да се са њиме нагодимо, макар и на своју штету. Они су млађи, бројнији, храбрији, сложнији, богатији, паметнији, њих више воле, поштују, они нису уморни, а ми јесмо, они знају шта хоће, а ми не, итд, итд...

ПЛАЋЕНИ ДА НАС ЗАВАРАВАЈУ

Суштина приче јесте у томе да је Србија заиста девастирана у сваком, па и безбедносном смислу и да је наша одбрамбена моћ сведена на низак ниво, управо захваљујући онима који нам данас сервирају став о потпуној неспремности за самоодбрану. Та другосрбијанска теза је имала увертиру у темељном разбијању војске, прогону српских официра, уништавању наоружања којим смо се бранили током НАТО агресије, кончано и у испуњавању сваког захтева који је стизао са западне стране, а имао је за циљ одузимање виталних снага српском друштву.

Када се то коначно догодило, на видело су изашли „слободни” напредњачки новинари и театрални аналитичари, чији је задатак да и онај преостали део јавности, који још увек има поверења у себе, разувери и натера у мишју рупу. Тиме би актуелни српски владар добио бланко дозволу захвалног народа да нас лиши „тешке невоље са југа”, да све потпише и преда, само да нас та мука заобиђе.

Пошто смо на корак од тога да усвојимо све лоше дијагнозе сопственог стања, можда не би било сувишно позабавити се колико-толико реалним проценама шиптарске надмоћи, којој се придају скоро па историјске димензије, тврдњом да већ вековима покушавамо да их сузбијемо, али никада у томе нисмо успели. Тој неистини савршено одговара оно што се сада нуди као њихов опис. А пошто и сами знамо довољно о њима, захваљујући свему што су нам показивали у непосредном контакту, можемо склопити слику која изгледа знатно другачије од оне која нам се сервира.

Пре свега, није нам циљ да оправданом гневу дајемо на вољу и да се народу који нам је толико пута нанео зло светимо јаловим речима. То би био израз немоћи и својеврсна потврда онога што о нама већ говоре дефетисти. Жеља нам је да се једноставно присетимо са киме смо то живели, ко су они и какви су, и да јасно кажемо оно што о њима знамо, без претеране критичности, али и довољно искрено. Таман толико имамо право, па и обавезу, да у времену када нашим животним простором дефилују шифре бесрамља, неистине и бесмисла, кажемо оно што знамо, препуштајући неком другом право да нам на сличан начин суди.

УЗ СКУТЕ ТРЕНУТНОГ КАБАДАХИЈЕ

Шиптари нису феномен који треба поново откривати. Он нам је пред очима непромењен, јер је увек тежио да буде такав. Наша несрећа је у томе што смо стално чекали да се промени, пружајући му увек нову прилику. Свако ко мисли да су се као народ препородили у последњих петнаестак година и да су постали нешто друго, грдно се вара, или је макар плански неискрен. Ново је само то што данас постају народ који губи ослонац у свом главном историјском опредељењу – мрзети Србе да би поштовао себе. Срба око њих углавном више нема, или их је све мање. На корак су да добију оно о чему су сањали дуг сан, што значи да је време за буђење и за сусрет са самим собом, без Срба у непосредном окружењу. А када се већ они сусрећу са истином о себи, која им узгред нимало не прија, што не бисмо и ми рекли коју реч у прилог томе?

Једна од главних шиптарских особина је да себе добро познају и да умеју да живе са тим. Они који су са њима делили животни простор знају да су неки од њих, који су при том имали прилику да изађу из домаћег окружења, схватили заосталост свог народа, али то у њима није будило комплексе. Напротив, будило је утолико већу мржњу и завист према бољима од себе и она је расла што су више откривали свет. Њихова прва, а показало се и последња упоредна јединица остали су Срби, који су постали основ њихове мржње и превој иза кога су замишљали свој свет. У Србима су пронашли оправдања зашто им није боље и мету коју треба докучити да би то остварили. Тако је било под Турцима, када им се могло да чине недела над српском рајом, а тако је било и после Турака, када им се баш и није могло.

Узгред, Срби су им помогли у једној веома битној историјској лекцији, коју су на своју срећу добро изучили. Ради се о томе да су брзо увидели да им сопствене снаге нису довољне, колико год да су Срби потиснути, и да се треба уздати у помоћ неког јачег да би „дошли до свог ћефа”. Сва њихова друштвена мудрост своди се заправо на то искуство, које смо на своју несрећу потпуно занемарили, иако смо слутили начине на које ће покушати да остваре своје циљеве.

Кроз читаву шиптарску историју, ниједан њихов подухват није био успешан уколико су га сами покретали – од Призренске лиге, до независног Косова. Право речено, таквих је било углавном мало. Увек су чекали да се крупни играчи узјогуне и да се прилепе неком од њих, вођени природним даром да осете ко је коме пријатељ и ко ће коме постати непријатељ. Тако су брзо увидели да Срби на Балкану неће имати мира, ни од њих, ни

од много јачих, па су се охрабрени научили још једној доброј особини – стрпљењу.

ВАРЉИВА ЕНЕРГИЈА МРЖЊЕ

На подршку су, наравно, често наилазили, увек због тога што су им интереси били против српских, а то је карта која је на Балкану често добијала. Нажалост, због чудног сплета историјских околности, окупираности важнијим темама, недаровитости утицајних људи и због уклете навике да заборављамо дугове које треба намирити, никада им нисмо наплатили онолико колико су заслужили. Чак напротив. Дозволили смо да нас сладуњава идеологија братства и јединства натера да своју децу васпитавамо да не гледају ко је ко, већ ко је какав, што је у принципу одлика сазрелих народа. Проблем је једино у томе што смо живели поред Шиптара који су своју децу у исто време учили да су им Срби највећи непријатељи. Казна је морала да нам се догоди. Кад – тад.

Иначе, веома су ретке ситуације, и углавном су остале у даљој прошлости, у којима су њихова војничка способност и храброст долазиле до изражаја. Напротив, били су међу првима који су бежали са бојишта, јер им навика ратовања није одмакла даље од комитских заседа. У последњем сукобу на Косову и Метохији, то је дошло до пуног изражаја када су њихове добро наоружане јединице, под командом „славних ратних официра”, биле на ивици уништења, на разним тачкама, а пре свега на планини Ђеравици. Зашто то није учињено и чијом вољом су поштеђени, једног дана ће неко морати да објасни у Београду, јер је скупа цена тог „милосрдног чина”. И током бомбардовања, потпомогнути НАТО авијацијом, бројно надмоћнији (и тада су били млади, храбри, сложни...) нису били у стању да изазову јачи интензитет сукоба, који би српску војску и полицију довели у безизгледан положај, већ су брисали преко границе заједно са цивилима, у сусрет разочараним западним инструкторима, који су од њих очекивали много више од бежаније.

Мало су тога успели да учине без помоћи неког трећег, а не би ни данас када их насловне стране Вучићевих медија представљају као војску од више стотина хиљада

добро обучених војника, који су спремни да крену у освајање читавог Балкана. Могу они то, сада пре него икада... али само уз неког трећег.

О витешкој части њих као војника најбоље говори презир који су према њима осећали њихови савезници – Турци у Балканским ратовима, Аустријанци у Првом, Италијани у Другом светском, или колонија западних војника, смештена на Косову и Метохији после 1999.

Можда ће вас неко подсетити на то да је њихова наводна побуна дуго трајала после ослобођења од нацизма у Другом рату и да је то био први очигледан бунт против комунизма. Истина је да то није одмакло даље од њихове међусобне борбе, огорчене каква је одувек била међу завађеним шиптарским главама, без икаквог идеолошког спора, с тим да су се једни крили у неприступачним крајевима Дренице, а други на челу носили петокраку и клели се Титовим именом.

БЕСА ОБЕШЕНА МАЧКУ О РЕП

То указује на још један моменат који изазива дивљење плитке српске аналитике – шиптарска част. Отужно делује прича о нечему на шта и они сами гледају са подсмехом. Њихова реч, или ти беса, нешто је од чега су несрећни Срби сами створили легенду, креирајући неопходни мит о „слојевитом вредносном систему југословенских народа”. Беса је обећање које је у стварности имало значај за сасвим ограничен број Шиптара и утолико се више потенцирала да би и многе друге навела на исту меру части. Колико је она била заиста заступљена међу њима самима показује број крвних освета, које још увек бесне. Готово да није било породице која није имала крвну освету, или јој је иста претила, од неке друге фамилије. Током деведесетих година Шиптари су ритуално, на једном великом скупу опростили све међусобне крвне спорове, правдајући се тиме да су им Срби већи непријатељ и да томе треба све подредити.

Већ тада се могло чути, у пола гласа, међу њима самима, да је то само замрзнути конфликт, до прве прилике за намиривање дугова. То су и потврдиле минувале године, када су поново полетеле главе, због неких старих рачуна. Коначно, зар није упутно поставити питање: како је могуће да један толико „честољубив и сложан” народ, има толико крвних сукоба међу собом? Они сами знају одговор на то питање и у ретким ситуацијама спремни су да искрено кажу колико сами себи не верују, у својој дубокој племенској подвојености. Многи Срби су били чести сведоци њихових признања да их једино „српско племе” спречава да се не искољу међу собом.

О шиптарској части Срби могу много да кажу, јер им се често откривала у изворном облику, а последњи примери су још увек свежи. Током бомбардовања, које су призивали свом снагом, велика маса Шиптара се притајила у својим домовима, иако су западни медији завијали од лелека због њиховог наводног изгона са Косова. Мало је ко излазио да купи макар хлеб или млеко. То су за њих радили углавном њихове комшије Срби. Питамо се да ли би то исто чинио народ у некој другој земљи света, или би се свом снагом светио онима који су призивали несрећу бомбардовања на његове главе? За то милосрђе српске комшије су добиле захвалност када је српска војска напустила Косово и Метохију. Тада је кренула хајка на преостале Србе који су остали без икакве заштите. Истини за вољу, нису то чиниле њихове непосредне комшије. Они су само служили као навигација. Наиме, стојећи са стране они су јасним порукама показивали својим дивљим земљацима, који су пристизали са разних страна, ко је још од Срба остао у својим домовима, правећи коначан списак чишћења. Колико је српских глава тада попадало, колико злочина учињено, уплашених људи уцењено, имовине отето, иза леђа добрих комшија из часних шиптарских породица? Треба ли вас подсетити на сторију о трговини људским органима и о томе нешто рећи? Мудрији би рекли да се ништа ново није догодило, али Срби претходне лекције, на несрећу, не памте дуго. А пошто свест не трпи празнину, место заборављеног искуства заузима нова поука, као што је, на пример, похвала части шиптарских комшија, у шта се ни они сами никада нису уздали.

ЈЕДАН МУЛТИПРАКТИЧНИ БОГ

У блиској вези са лабавом чашћу је и исто такво религиозно осећање које доминира

Шиптарима. За највећи број њих појам Бога је сведен на један од синонима традиције и као такав је врло прилагодљив. Бог за њих никада није био прилика за размишљање о себи и другима, за преиспитивање, трагање за одговорима које време намеће у својим изазовима. Зато га и користе од прилике до прилике, чак и када их доводи до апсурда. Тако се у једном периоду могло видети да неки Шиптари муслиманске вероисповести, пре свега у Приштини, иду на јутарњу мису у католичку катедралу, иако појма немају шта она значи и шта ће уопште ту. Како на то гледати? Као на тренд, изражавање лојалности, тупаве потребе за подражавањем, или је, заправо, потпуно у складу са њиховом природом? Наравно, за њих је превасходно битно да у католичанству виде доследног противника православља, пре свега српског, па им и химна христољубивости нимало не смета све док има практичан значај. Већ то је довољан разлог да се постави питање шта се све може очекивати од народа који је и од темељних животних начела, какво би требало да буде религија, спреман да направи глиненог тотема за различите сврхе и употребе.

Постоји још једна, често пласирана обмана, а то је тврдња да су Шиптари велики радници. О томе најбоље сведоче садашња њихова имања, њиве, оранице. О томе сведочи чињеница да нису успели, и поред све подршке коју добијају од света, да покрену производне комплексе који су до рата нормално функционисали. Термоелектране „Косово” су најбољи пример са каквим се неспособностима суочавају у покушају да успоставе редован систем производње, а о осталим рудницима, изузетно плодној земљи, шумским богатствима, речним токовима, може се говорити као о углавном недовољно искоришћеним. Наравно, и за то су им Срби криви, јер је то матрица која непросвећеном свету добро дође, када почне да показује колико је незадовољан због сиромаштва. Те масе Шиптара долазе у Србију по лична документа, да би са њима утекли што даље од обећане шиптарске земље, по мери локалних криминалаца. Такви ликови, израсли из развијеног криминалног амбијента насталог још у време заједничке државе, ведре и облаче Косовом, на свим нивоима, од званичне политике, до локалних заједница. Од друштва са јасно сачуваним племенским знамењима могло се и очекивати да своју „државу”, толико жељену, препусте најјачима међу собом, без права на питање да ли та „држава” треба да постоји само зарад њиховог интереса. Али то је оно што и нас мучи, па је боље прећутати.

БЕШЧАШЋЕ НЕ ТРПИ САМОЋУ

Једино у чему им Срби не сметају је заправо оно у чему су увек били добри, а то је трговина и шверц. Једино то су умели да раде и да на томе изобилно зарађују. Производња и шверц дроге је основно шиптарско занимање данас. Само то што дрогом пуне џепове, а и вене белосветских политичких дублера, и што су противтежа српским интересима на Балкану, чини их привлачним за поткупљиви и аморални свет. Ничег другог нема у њима – уз извесне изузетке (углавном у спорту), то је идеално празна меласа некорисног живља, без способности да се у нечему другом посебно и реално истакне. Макар не самостално. Они никоме нису потребни као мислећа маса, способна за самооријентацију. Њихов потенцијал се препознаје у безусловној послушности пред газдама и у само њима својственој отужној сервилности, без ризика да ће икада пожелети да их се ослободе (све док су газде јаке) и у томе да у релативно кратком периоду могу да дају одушка свом дивљаштву, ласкајући себи да је то израз храбрости.

Добре слуге, а зли господари! Они су и данас углавном на нивоу тих крајности, закаснили за сазревање које су европски народи давно оставили иза себе. Зато и немају дорасле слојеве који попуњавају празнину између слугу и господара, а ако и постоје, немају нарочити утицај у њиховом друштву. Уосталом, поред себе су имали матичну државу, која у цивилизацијском смислу није одмакла даље од њих самих, што ће и убудуће бити довољан разлог за „учвршћење” шиптарске слоге.

Тај и такав народ у плановима једног дела великог света фигурира као балкански победник. Тај део света, нажалост, одређује и улогу српског народа, то јест оних који нас представљају. О тој улози, нема се шта рећи, јер помисао о губитништву оставља равнодушним само оне који су устоличени да би се са тиме мирили. А пошто бешчашће не трпи самоћу, потребан им је неко ко ће их у томе следити. Они би волели да то буде читав народ, јер би тиме мера издаје била минимална, а питање је да ли би ико уопште то тумачио као издају. Уосталом, до тада би многи вероватно и заборавили да је оваквим шиптарским суперменима и њиховој држави више допринео другосрбијански Београд, од све њихове „урођене” умешности.

Зато су упрегли климоглаве сатрапе, који су спремни да као зечеви на атлетској стази повуку трку брже него што треба, док полако сви не изнемогну и допусте стрпљивим половњацима да се оките славом тријумфа.

До тог тријумфа мораће да прођу дуг пут. Они су већ на њему и упорно раде. Труде се да деморалишу сопствени народ, да га уплаше и импресионирају народима и људима код

којих се калемљење достојанства прима само у пи-ар текстовима послушних медија. Труде се да покажу колико смо пали, а сами на томе раде неуморно, колико смо снаге изгубили, а сами је немилице троше, не трудећи се да је обнове. Настоје да нас увере да они знају боље од нас самих зашто треба да признамо пораз и да молимо за опроштај. Чак нам нуде олакшавајућу околност – да тај пораз не морамо да признамо својим противницима, већ њима овдашњим, београдским јаничарима, а они ће све остало учинити у наше име.

Великодушно од људи којима на души стоји тежак грумен. Савести или интереса, сасвим је свеједно. Грумен је то... тежак. И на души лежи, а она је постеља за миран сан или тежак немир.

Мораће да прођу дуг пут. <

Објављено: уторак, 24. октобар 2017, 22:52h